

В душі відлига, капає зі стріх,
Блакитні кладки навіть там, де збовтав
Біс калабаню, що — задля дебюту,
Очеретину — в кишки, щоб я — страх.

Біс-розбовток (а він один із трьох,
Що пробують мене гаком добити)
Мені на ребрах — день і ніч — дебати,
Щоб не лиш мозок, а і дух мій струх.

Я сам із себе — тяжче, ніж з-під шпал,
Та ця відлига вже мене — на шпиль,
Де від світів — самі прозорі бильця,

В яких веселка де-не-де — кубельце,
Та ще на обрії від бісів — ген — щетина. —
Це Ти в мені, чи це душа, що тоне?